

Sygn. akt: I C 162/18

Na rozprawie dnia 7 czerwca 2018 r. stawił się pełnomocnik powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. – zawiadomiony o terminie.

Pozwana J. S. nie stawiła się, zawiadomiona w trybie art. 139§1 KPC, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Aleksandra Sobótka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. S. kwoty 11 327,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Podniósł, że pozwana (...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 16.08.2001r. umowę bankową nr (...) na podstawie, której bank udostępnił pozwanej środki pieniężne. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku zwrotu kwoty pieniężnej. Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. W dniu 13.12.2010r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności, obejmującą wierzytelność dochodzona pozwem. (...) Bank S.A. w dniu 18.05.2016r. umowa przelewu wierzytelności zbył roszczenie względem pozwanej na rzecz (...) Wierzytelności 3. Na podstawie porozumienia z 18.05.,2016r. (...) wierzytelności 3 przeniósł wszelkie

prawa i obowiązki wynikające ze wskazanej umowy przelewu wierzytelności na rzecz easyDebt (...), który w dniu 31.05.2016r. zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności obejmująca wierzytelność przysługującą easyDebt (...) wobec pozwanej. Istnienie obowiązku spełnienia przez pozwaną dochodzonego roszczenia jest stwierdzone wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego powoda nr (...). Dalej podniósł, że na dochodzona kwotę składa się niespłacona należność główna w kwocie 2625,00 zł, opłaty prowizji i koszty w kwocie 143,69 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 8 559,06 zł. Jako podstawę dochodzenia odsetek od skapitalizowanych odsetek powód powołał art. 482§1 k.p.c.

Pozwana, zawiadomiona w trybie art. 139§1 k.p.c., nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16.08.2001r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w L. zawarł z J. S. umowę pożyczki pieniężnej w kwocie 3000,00 zł. J. S. zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w wysokości 875,10 zł, co stanowiło 29,17% pożyczki, w 24 równych ratach płatnych do 16 dnia każdego miesiąca począwszy od września 2001r. Jednorazowa miesięczna rata miała wynosić 161,64 zł, z czego 125,00 zł stanowił kapitał pożyczki, a 36,46 zł odsetki.

(d.: umowa k. 5-6)

W dniu 31.05.2016r. easyDebt (...) z siedzibą w W. zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

(d.: umowa – k. 8)

W dniu 25.05.2017r. (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), stwierdzający nabycie przez powoda od easyDebt (...) wierzytelności wobec pozwanej J. S.. Dalej wyciąg stwierdza, iż wierzytelność ta została nabyta przez easyDebt (...) na mocy porozumienia z dnia 18.05.2016r. od (...) Wierzytelności 3, który nabył ją umową przelewu wierzytelności z dnia 18.05.2016r. od (...) S.A. Na datę wystawienia wyciągu wierzytelność wynosiła łącznie 11327,75 zł z czego 2625,00 zł stanowił kapitał, 8559,06 zł - odsetki i 143,69 zł koszty.

(d.: wyciąg – k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda.

W ocenie Sądu, powództwo nie jest zasadne, albowiem powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności rat kredytu, momentu wypowiedzenia kredytu, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciążał powoda. Powoda obciążał także ciężar dowodu w zakresie wykazania legitymacji czynnej, tj. faktu nabycia przez powoda praw do dochodzenia wierzytelności wobec pozwanej.

Na podstawie przedłożonego przez powoda materiału dowodowego należy przyjąć, iż powód wykazał fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki pieniężnej na kwotę 3000,00 zł z wierzycielem pierwotnym, tj. (...) Bankiem (...) S.A. w L.. Wynika to z przedłożonej umowy o pożyczkę pieniężną z dnia 16.08.2001r. nr (...) (k. 5-6). Z umowy tej nie wynika jednak wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem w zakresie należności głównej. Wprawdzie zgodnie z treścią umowy termin spłaty pożyczki upłynął z dniem 16.08.2001r., jednak zgodnie z twierdzeniami pozwu umowa miała zostać wypowiedziana pozwanej przez wierzyciela pierwotnego w związku z brakiem spłaty. Powód takiego wypowiedzenia nie przedstawił, nie udowodnił także faktu doręczenia wypowiedzenia pozwanej. Dalej należy wskazać, że z przedłożonej umowy pożyczki nie wynika zasadność dochodzonego roszczenia w zakresie opłat, prowizji i kosztów w kwocie 143,69 zł. W szczególności z umowy pożyczki wynika, że prowizja banku w kwocie 420 zł miała zostać potrącona od razu przy wypłacie pożyczki.

Żaden z dowodów przedłożonych przez powoda nie stanowi również dowodu pozwalającego zweryfikować prawidłowość naliczenia i wysokość dochodzonych przez powoda odsetek. W szczególności żaden z nich nie zawiera danych dotyczących terminu wymagalności należności głównej oraz okresów naliczania, podstaw naliczania i wysokości stosowanej stopy procentowej przy obliczaniu odsetek. W szczególności w kontekście zgodności stopy procentowej zastosowanej do wyliczenia odsetek ze stopą procentową odsetek maksymalnych po myśli art. 359§2¹ K.C., w okresie obowiązywania tego przepisu.

Co najbardziej istotne w sprawie, powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej, tj. faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej. Na powyższą okoliczność powód przedłożył wyłącznie odpis umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) (...) z siedzibą w W. (k. 8). Z umowy tej nie wynika by jej przedmiotem była wierzytelność wobec pozwanej. Wprawdzie w §1 pkt 1 umowy wskazano, że jej przedmiotem są wierzytelności określone w załączniku nr 1, ale taki załącznik w żadnej formie nie został sądowi przedłożony. Brak też pozostałych umów, na które powołuje się powód, tj. umowy zawartej przez (...) (...) z (...) Wierzytelności 3 z dnia 18.05.2016r., umowy zawartej przez (...) Wierzytelności 3 z (...) Bank S.A. z dnia 18.05.2016r., a w szczególności umowy zawartej przez wierzyciela pierwotnego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w L. z (...) Bank S.A. z dnia 13.12.2010r. Brak zatem jakiegokolwiek dowodu, iż przedmiotem umów, na które powołuje się strona powodowa, była wierzytelność wobec pozwanej oraz dowodu nabycia tej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego przez poprzedników prawnych powoda.

Wskazanego dowodu nie stanowi również przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje bowiem faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 7.10.2009r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego potwierdza jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowi jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (vide - wyrok SN z 13.06.2013r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500). Należy także wskazać, iż stosownie do art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2014r. o funduszach inwestycyjnych (j.t.: Dz.U. z 2014r. Nr 157 ze zm.) moc prawna wyciągu jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Dodać należy, iż z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nr (...) z dnia 25.05.2017r. również nie wynika fakt nabycia wierzytelności wobec pozwanej przez (...) Bank S.A. od wierzyciela pierwotnego, tj. (...) Bank (...) S.A. w L..

Dowodem przysługiwania powódce wierzytelności wobec pozwanej oraz jej wysokości nie jest także pismo (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 13.06.2016r. (k. 4) adresowane do pozwanej. Powód nie przedłożył bowiem żadnego dowodu doręczenia pozwanej tego pisma, ani tym bardziej uznania przez pozwaną wskazanego w nim zobowiązania.

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne i przedłożone dokumenty nie pozwalają na przyjęcie, iż powód udowodnił w sprawie swoją legitymację czynną oraz wysokość i wymagalność dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również w uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeniom powoda przez pozwaną nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.